

Lobogni, tenni, vallani
 nagy lánggal, melynek szűk az ország:
 ez volna élet, büszke cél,
 nem füstbe fojtó búskomorság.
 Ez volna tett: meddő magányt
 viharzó szóval megtagadni
 s a bujdosó, kacér sikert
 szilaj kézzel torkon ragadni.
 Ó, ha a bor kiirtaná
 a gondot, mely agyában öröl
 s kitörne egyszer vakmerőn
 a törpe, rabtartó időből.
 Zihálva érzi mámorát,
 ahogy kéjjel kiront a mából
 s csordult kupából tékozol
 a halhatatlanság borából!

S a lázra reggel érkezik,
 hajnall «zokog a toronyóra».
 Az ablak álom-kergető,

hideg fényt hint a lázadóra.
 A mámoros dörömbölés
 zuhanva roskad önmagába.
 A lélek fázva öltözik
 búbánat-szötte pór-ruhába.
 Csak bortűz délibábja volt
 az éjben villámló dicsőség.
 A nappal munka-ritmusát
 kattozja már a vén szövöszék.
 A sors kemény parancsszavát:
 tűrj békességgel — újra hallja.
 Nem lázadó már, csak Tiborc,
 a névtelenség hullt magyarja.
 S beteg szívében nincs sugár
 átütni ezt a szürkéséget.

Mire derengő ég alatt
 mozdult a vig aktor-csapat,
 a felgyújtott fa csonkig égett.

Áprily Lajos.

KATONA 1930.

Bimbózhat új szépségeket az agy,
 Zizegphet új szelekkel a kalász:
 Nekünk szent ács volt az öreg takács,
 S valahogy mindig Ő marad a Nagy.

Ő, a megváltó, krisztusi magyar,
 A kárhozatsziklát felemelő,
 Saját s fajtája sorsát görgető,
 Első, merész, tavaszi zivatar.

Pöröly, melytől mint új, friss; áramok
 Zsibongnak szét a dermedt bánatok,
 S bénult izmához kap bús, vén Tiborc.

Ő, meggyötört rög lelke: szent gerezd,
 Kálváriánkon fölfénylő kereszt;
 Kenyér e népnek és húsvéti bor.

Kecskemét, 1930 február 27.

Sántha György.